

ЛАЗАРСКИ.

Отъ Струга.

576.

На Лазаров-денъ-

„Качунцие цветнице, о Лазаре,
Аль ѣ виде Лазара?“ —
„И ѣ видоѣ, не видоѣ,
На бѣлъ Дунаѣ седеше,
Вити венци вѣше,
'Семъ лазарки даваше,
Калъ Малъ немаше.
Седна Каля да плачитъ;
Лазара ѣ тешеше:
„Мѣлчи, Калъо, не плачи,

Пакъ въ година ке дойдаъ,
'Семъ лазарки по венецъ,
Тебѣ, Калъо, два венца.“
Кога дойде година,
Каля найде мѣжена;
На бунице седеше,
Венчаница кинеше,
Мѣжу гащи кѣрпеше,
Мѣшко дете леляше.“

577.

На мало дете.

Малечко'о 'убо'о, о Лазаре! *)
На диванъ ми седеше,
Со яболко играше;
Майка ле му викаше:
„Малечкоо 'убо'о!
Доста седе на диванъ,

Доста играшъ съ яболко,
Дан' те цар-отъ догледать,
Дан' ти царство поклонитъ!“
Уще реч-та не рече,
Ми го цару догледа
И му царство поклони.

578.

На неженатъ.

„А юначе смиляниче, Лазаре!
Смилъ ти киска потгорела
Натъ очи-те, натъ вежи-те;
Аль сѣ мислишъ да сѣ женишъ?“ —
„Сумъ смислило, сумъ свѣршило,
Туку ми ѣ на далеку,

Преку река Венетика;
Ми ж кажвѣтъ гѣрдомазна,
Гѣрдомазна не'уба'а.
Тук' сѣ чудама и сѣ умамъ,
Какъ да пойдама да ж видама.
Не сумъ рапча да прелетамъ,

*) Кѣде иматъ — Лазаре, или о Лазаре — това сѣ повторитъ на 'секой редъ въ исто-то место.